

Johanna Mäkynen

Lasienkeli

Johanna Mäkynen

Lasienkeli

© 2019 Johanna Mäkynen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0922-1

*"Pitkä hyinen talvi pitää tiukassa
otteessaan
sieluani ja ruumistani,
kunnes vihdoin näin pienen valon
pilkahduksen
keskellä synkän pimeyden - vihdoin
jäinen sydämeni sulaa.*

Kevät tekee tuloaan."

1

*L*uonnon äänekäs hiljaisuus piirittää minut, kun

istun talomme terassilla ja katselen seesteistä maalaismaisemaa, joka avautuu eteeni. Näen, kuinka luonto on jälleen herännyt eloon pitkän talven jälkeen ja ihmettelen, miten se jaksaa aina uudestaan ja uudestaan virkoa kylmän ja kohtalokkaan vuodenajan riepottelusta huolimatta uuteen kukoistukseensa, vaikka hyinen talvi yrittää tuhota sen kylmillä pakkasilla ja viimoillaan. Keväinen aurinko paistaa

hyvinkin lämpimänä korkealla taivaalla ja alkukesän muuttolintujen, pääskyjen kaunis viserrys herättää minut talven pimeästä horroksesta. Iloitsen täysin rinnoin tulevasta kesästä, kun seuran pienten frakkipukuisten lintujen kirmailua läheisellä niittyaukiolla, ne etsivät pesintäpaikkaa tuleville poikasilleen äänekkäästi sirkuttaen. Välillä korviini kantautuu kuovin kimakka huuto, joka epätoivoisesti etsii läheiseltä pellolta tulevaa elämän kumppaniaan ja jossain kaukana metsän siimeksessä kukkuu käki. Ihanaa kun tulee kesä ja luonto alkaa taas vihertämään, pajun ja koivun oksiin puhkeaa ensimmäisenä hiirenkorvat ja alkukesän kukkivien kasvien joukkoon kuuluvien leskenlehtien kukinnatkin ovat jo hyvällä alulla.

Lähellämme virtaa vuolas joki, jonka pengertä reunustavat haavat, pajut ja koivut. Joen kummallakin puolella ovat viljavat pellot, joissa joutsenien ja kurkien on tapana käyskennellä joka kevät. Niin nytkin äänekkäät ja ylväät linnut ovat palanneet näille pelloille ja niiden huuto ja laulu on korvia huumaavaa. Äänekäs meteli kuuluu jopa talomme sisätiloihin asti. Konsertti oli jo alkanut hyvin varhain aamulla ja oli hyvässä vauhdissa, kun istahdin kahvikuppi kädessäni metallisen ranskalaistyyllisen pihakaluston ääreen, johon kuuluu pöytä ja kaksi tuolia. Siemaisen hieman kahvia ruusukoristeisesta kupistani ja mietin, kuinka ihanaa onkaan tämä lämmin toukokuinen tuulahdus, joka hivelee poskeani niin lempeästi.

Nautin kahvini ihan rauhassa, ei ollut kiire enää mihinkään, sillä olin jo saanut osa-aikaeläkepaperit käteeni kuluneen talven aikana. Ainoa kiire, mikä tulee, on pysyä pienen poikani aikataulun mukana. Taksi hakee pojan kotipihalta vielä parina aamuna ja tuo iltapäivällä takaisin kotipihallemme, ennen kesälomaa.

Siinä istuskellessa ja kahvikuppia tyhjentäessäni katselen tiluksiani, jota on jopa kahdentuhannen hehtaarin verran. Viljelysalaa ei ole kovinkaan paljon, mutta riittää omiin tarpeisiimme, tosin enhän minä oikeastaan näitä tiluksia omista vaan mieheni Jani. Oikeastaan en omista mitään, elän vain muiden nurkissa, vieraalla maalla, jossa voin asua, hoitaa taloutta ja poikaamme Anteroa, silloin kun Jani on muualla paikkakunnalla työtehtävissään. Jollain tapaa kuitenkin rakastan maanläheistä miestäni, joka inhoaa kaupunkielämää, metsästää itse lihansa ja elää mieluummin erakkona kuin ihmisten ilmoilla.

Itse olen syntynyt Varsinais-Suomessa. Koko lapsuuteni ja nuoruuteni olen elänyt urbaanissa kaupunkielämässä. Luulin koko pienen lapsuuteni, että elämäni oli onnellista ja ettei mikään muuttuisi enää huonompaan suuntaan. Kuinka väärässä olinkaan silloin. Silloin olin vielä nuori ja naiivi, enkä tiennyt miten yhteiskunta toimii. Silloin joskus uin tosi syvissä vesissä. Ellei nykyinen mieheni Jani olisi pelastanut minua varjon syövereistä, niin en varmaankaan olisi enää elossa. Oman haasteensa tuo

myös Antero. Ihana pojanveitikka, päivänsäteeni ja ilo, pieni ahkera koululaiseni, joka on kotona aina kiltti, kuin enkeli. Ei, en voi uskoa sitä, mitä opettaja Wilmassa kirjoittaa, ei kirjoituksessa mainittu henkilö ole minun kahdeksan vuotias poikani, joka kotona tottelee kuuliaisesti kaikessa, mitä pyydän ja neuvon. Ei, en tahdo uskoa, muka poika vain häiritsee ja kiusaa muita oppilaita, ei malta istua hiljaa paikallaan tunnilla, eikä seuraa tunnilla opetusta.

Palavereja palaverien perään ja jokaisessa palaverissa joudun olemaan yksin. Joudun yksin kuuntelemaan, kuinka toiset vieraat ihmiset selittävät mikä on parasta Anterolle, minun pienelle enkelilleni. Olen jo kyllästynyt näihin palavereihin ja niin kuin ei riittäisi ne palaverit pelkästään, pitää juosta pojan kanssa yhtenään toisella paikkakunnalla terapiassa. Tämä kaikki touhotus alkoi Anteron ollessa kolmevuotias. Päiväkodissa oltiin huolissaan, kun poika jäi usein omiin maailmoihinsa, leikkii usein mielellään yksin, ei kuullut tai ei suostunut kuuntelemaan, mitä hoitajat pojan pyysivät tekemään ja puheessakin oli ongelmia. Saimme lähetteen Pohjolan Keskus-sairaalan lasten foniatrikselle osastolle, siellä todettiin hänellä olevan lievää ylivilkkautta. Tästä alkoi puheterapeuttien ja toimintaterapeuttien hoitojaksot. Olen jo loppen väsynyt noihin terapiaoihin ja huomannut miten terapiat väsyttävät myös pientä poikaani. Väsymys heijastuu ikävällä tavalla hänen

koulumenestyksessään. Toisaalta ymmärrän ja toisaalta säälin opettajia, kun he hikipäissään yrittävät saada taottua jotain opetusta oppilaittensa sieviin päihin, sekä sitä työn määrää minkä he ajastaan käyttävät kotona ja koulussa. Kunnioitan tuota arvokkaan ammatin harjoittajia. Ymmärrän kyllä, että rahkeet eivät jokaisen yksilöllisen oppilaan opettamiseen aina riitä, vaikka nykynormien mukaan pitäisi ottaa jokainen oppilas yksilönä. Tästä syystä vältän Wilmaan kirjautumista, mutta velvollisuus vanhempana pakottaa minut välillä noilla sivuilla käymään, jotta näyttäisin opettajien mielestä vastuuntuntoiselta äidiltä, joka tietenkin olen.

Antero on nykyisen mieheni ja minun ainoa lapsi, meidän yhteinen ainut poikamme. Koska Janin työkohteet ovat aina muualla kuin kotikunnassamme, hän korvaa pojalle poissaolonsa aina viikonloppuisin, tosin reissumiehien viikonloppu alkaa jo torstaina. Sekin tahtoo herättää pojassa suurta levottomuutta. Antero ei sitä tahdo millään hyväksyä, että joutuu lähtemään kouluun perjantaisin, hän haluaisi olla isänsä kanssa koko päivän. Joka perjantai alkaa sellainen aamushow, jossa poika päättää viivytellä tahallaan niin kauan, että tulee jo kiire pukea ulkovaatteet ylleen, jotta ehtisi taksiin. Pojan ikävä isäänsä purkautuu kiukulla, tottelemattomuudella ja itsepäisyydellä, ei pieni poika osaa muulla tavoin ikäväänsä ilmaista.

Minä jään usein pojan ja koiriemme Touhon ja

Kipinän varjoihin. Touho on sekarotuinen uros koira, joka vain touhottaa ja sählää päättömästi. Saa nähdä tuleeko tuosta koirasta ikinä lintukoiraa, kenties tulee, kenties ei. Kipinä on narttukoira, sen mustan puhuva turkki kiiltää auringonvalossa ja valkoiset sirot tassut erottuvat selvästi. Siitä pitäisi tulla hirvikoiraa, mutta aika näyttää, tuleeko vai ei. Karvaisia perheenjäseniämme hän jaksaa paapoa, jaksaa pitää sylissään ja muutenkin koirien asema tuntuu olevan paremmalla tolalla kuin minun ylipäätänsäkin, tai niin minä ainakin olen viime aikoina tuntenut.

Olen jo alistunut asemaani tässä perheessä, johon en tunne vielääkään oikein kuuluvani. En pysty kilpailemaan olemassa olostani, vaikka olemme olleet jo pitkään pariskunta, ainakin kaksitoista vuotta ja siitä kahdeksan vuotta naimissa. Tiesin kyllä alkuaikoina, että joudun olemaan paljon yksin, mutta toivoin kuitenkin, että saisin huomiota senkin edestä. Eipä kaikki aina mene niin kuin toivoo.

Janin rehti olemus on syy, miksi olen halunnut jäädä hänen rinnalleen ja luvannut papin aamenen ja seurakunnan edessä rakastaa miestäni niin myötämäessä kuin vastoinikäymisissäkin. Olen päättänyt, että tämä ihana mies on minun loppuelämäni viimeinen mies. Jani, ihana turvallinen ritarini.

* * * *

Kännykkä soi. Havahdun ajatuksistani tähän

maailmaan. Katson kännykkäni näyttöä ärtyneen oloisena, en tunnistanut tuota numerosarjaa, kuitenkin päätin vastata tuohon outoon numeroon, vaikkakin se olisi puhelinmyyjä.

- Susanna.

- Lehti- Veikasta hei! Olisiko teillä hetki aikaa?

En vastaa, vaan jään kuuntelemaan, mitä lehtimyyjä tällä kertaa kaupittelee.

-Teillehän on aikaisemmin jo tullut tämä Kausi- lehti. Meillä olisi nyt mahtava tarjouskampanja käynnissä, vain tämän viikon. Siihen kampanjaan kuuluu Kausi-lehti ja puutarhasakset kaupanpäälle, hinta vain 19,90 euroa. Tämä kaikki on voimassa vain tämän viikon, kannattaa tarttua tilaisuuteen.

- Ei tällä kertaa kiitos, vastasin.

Myyjä vaihtoi taktiikkaa sitkeästi.

- Mikä teitä mahtaisi kiinnostaa? Meiltä löytyisi myös Kodin Sisustus-lehti, Kukkiva puutarha-lehti ja paljon muutakin esimerkiksi....

- Joo, ei kiitos nyt tällä kertaa. En halua tilata mitään lehteä, kiitos.

- No kiitos hetkestänne ja hyvää päivän jatkoa.

Painoin punaista luurinkuvaa ja ajattelen mielessäni, että on tuossakin oma ammattikuntansa. Työtänsä nuokin puhelinmyyjäraukat tekevät ja varmasti saavat kuunnella kaikenlaista, niin pilkkaa kuin haukkujakin. Oma menneisyyteni on koulunut minusta ymmärtäväisen ihmisen, en halunnut puhelinmyyjäraukan päivää pilata ilkeillä, pistävillä

sanoillani.

Vilkaisin vielä kännykän näyttöä ennen kuin sammutin sen, ei voi olla totta, kello on jo puoli yksitoista. Pian Antero tulee koulusta kotiin, enkä ole vielä ehtinyt välipalaa valmistaa pojalle. Kerään kahvikupin terassin pöydältä ja vielä kädessäni olevan kännykän laitan sinisien löysien kesähousujeni taskuun, jotta kännykkä ei vahingossakaan tipahtaisi terassin lautojen väliin. Aukaisen ulko-oven, jossa on kaunis vanhanaikainen rautakolkutin, jonka keskelle on kauniisti kaiverrettu meidän sukunimemme.

Astun ulko-ovesta sataviisikymmentä neliöisen talomme sisään. Eteeni avautuu porstuan jälkeen (johon kenkämme ja ulkovaatteemme jätämme) avara isoeteinen, jota komistavat lattiasta kattoon ja koko seinän levyiset, valkoiset eteisenkaapit. Suurin osa lattiatilasta on laatoitettu isoilla lattialaatoilla, mitkä lämpenevät lattialämmityksellä talvisin. Avaran olohuone/avokeittiön tilanjakajana toimii suuri valkoiseksi rapattu puu-uuni/takka yhdistelmä, jotka talven kylminä päivinä lämmittivät sekä taloa että yksinäistä sieluani. Nythän on loppukevät ja kesä alkamassa, ihanaa, ajattelin mielessäni, ei tarvitse enää kantaa vanhoissa lihalaatikoissa klapeja sisälle kuivumaan ennen kuin niitä pystyi sytyttämään.

Jään katselemaan itseäni, eteisen kaapiston peiliovista. Kuinka aika onkaan koulunut kasvojeni. Olin syvästi huojentunut siitä, ettei kasvoillani ollut vielä paljoakaan ryppyjä, olenhan vasta

neljäkymmentäkuusi vuotias. Neljäkymmentäkuusi vuotias ja kokenut kaikenlaista, niin hyvää kuin pahaakin elämäni aikana. Enimmäkseen pahaa aikuistumiseni kynnyksellä, siitä on muistona syvä arpi otsani oikealla puoliskolla. Kampaajat aina yrittävät heittää otsahiukseni sen arven peitteeksi, en vain halua heidän tekevän sitä. Vaikkakin vaalea arpi muistuttaa minua kovasta menneisyydestäni, siltikään en halua peitellä sitä, ei, silloinhan eläisin valheessa.

Katselen vielä tovin peilikuvaani, yritän löytää merkkejä siitä seitsemäntoista vuotiaasta tyttöestä, joka innoissaan odotti aikuistumistaan ja itsenäistymistään. En vain löytänyt tuota tyttöä enää. En nähnyt puoleen selkään ylettyviä luonnonkiharaisia ja vaalean kuparinvärisiä hiuksiani. En nähnyt ruskeissa silmissäni sitä elämän intoa ja paloa, mitä tyttösenä koin. Enkä nähnyt laihaa vartalooni, jonka joskus näin katsoessani peiliin.

Näen vain keski-ikäisen naisen, jolla on lyhyt polkkatukka, mustaksi värjätty ja hieman jo yli kasvanut väristä. Lasittunut ja väsynyt katse ja vartalokin pönäkkä, ei kuitenkaan liian lihava, sillä rajoilla.

Lasken kännykän piirongin päälle ja jatkan matkaani kohti keittiötä. Alan valmistaa Anterolle välipalaa.

* * * *

Katson keittiön ikkunasta juuri samaan aikaan,

kun mustakeltainen taksikyltein varustettu taksi ajaa pihalle. Tovi kului ennen kuin auton sivuovi aukaistiin ja Antero kömpi ulos autosta.

Kuulen, kuinka ulko-ovi aukaistiin ja kuinka reppu kolahti lattialle osuessaan.

- Äiti, poika on kotona. Kuuluu kauniin heleä ääni eteisestä.

- Tervetuloa, vastasin.

- Tule välipalalle, sinulla on jo varmasti kova nälkä.

- Niin onkin. Antero vastasi ja riensi halaamaan minua.

Olisin halunnut, että poika jäisi siihen syleilyyn pitemmäksikin aikaa, vaan halaus oli pikainen. Halaus kuitenkin lämmitti äidillistä sydäntäni.

Antero istahtaa kartanotyyllisen keittiönpöytämme ääreen, omalle paikalleen, joka sijaitsee lähellä kodinhoitohuoneen oviaukkoa. Oviaukossa ei ole ovea, sillä halusin sen olevan yhtenäinen alue keittiömme kanssa. Kaapisto keittiössä ja kodinhoitohuoneessa on arvokkaan tumman tammen sävyistä. Oikeasti kuosi on silmän lumetta, sillä kaapisto on pelkkää vaneria.

Seuraan, kuinka poika ahmii juustovoileivän muutamalla suupalasella ja juo muutamalla kulauksella kaakaon autot- lasistaan. Syötyään välipalansa loppuun Antero, vaaleanruskeahiuksinen ja ruskeasilmäinen poika, lähtee leikkimään omaan huoneeseensa legoilla.

Siivoan astiat suoraan astianpesukoneeseen.

Siivottuani keittiön pikaisesti istahdan olohuoneen nahkasohvalle ja alan tuijottamaan televisiota. Eipä sieltä mitään kummoista ohjelmaa tullut, mutta kulutanpa aikaani.

- Äiti, poika huutaa vähän ajan kuluttua, johon havahdun unenomaisesta haavetilastani.
- Milloin isä tulee kotiin?
- Huomenna, vastaan lyhyesti ja ytimekkäästi.
- Jaa... Antero tyytyy vastaukseeni ja jatkaa leikkejään.

* * * *

Kello lähenee jo puolta kahdeksaa illalla. Katselen seitsemän uutisia ja odotan Janin jokailtaista soittoa. Janin oli tapana soittaa kotiin arki-iltaisin puoli kahdeksalta ja kysyä päivän kuulumiset.

Kännykkä soi. Katson kännykän näyttöä ja hymähdän huvittuneena, sillä en ollut vielä kukaan muuttanut soittajan nimeä, näytössä luki söpöläinen Janin tilalla. En ollut vaihtanut nimeä, sillä se lempinimi sai minut joka kerta hyvälle tuulelle, kun näin sen kännykkäni näytössä.

- Moi! Vastaan lämpimällä äänensävylläni.
- Mitä sinne kuuluu? Miehekäs basso ääni vastasi iloiseen tervehdykseeni.
- No ei tänne sen kummoisia kuulu, sitä samaa. Antero oli koulussa päivällä ja tuli taksilla reippaasti kotiin. Minä nautiskelin lämpimästä kevätuulosesta ja auringonpaisteesta. Yritin hieman kiusoitella Jania.
- Niinpä tietenkin ja minä, vanha mies saan täällä

hikihatussa raataa ja vääntää rautoja.

Nauramme kummatkin tuolle leikkisälle lausahdukselle.

- Tuleeko Antero juttelemaan kanssani? Kysyi Jani.

- No, minäpä kysäisen pojalta, vastaan.

Antero tulee puhumaan isänsä kanssa. He juttelevat tovin ja puhelun päätteeksi mieheni toivottaa hyvää yötä kummallekin.

Pikkuinen prinssini hieroo silmiään ja halusi vielä iltapalaa ennen kuin menisi nukkumaan. Minä päätän paistaa edellisen päivän letut. Tarjoan lettujen kanssa mansikkahilloa ja valmista kermavaahtoa suoraan pursottimesta. Sen syötyään poika menee nukkumaan omaan parvisänkyynsä, vessatoimien ja hammaspesujen jälkeen. Laulan vielä "tuiki, tuiki tähtösen"- unilauluksi. Sammutan lähtiessäni pojan huoneen kattovalon ennen kuin suljen huoneen oven.

Haen vielä koirat ulkohäkistä, jossa ne viihtyivät koko päivän, mikäs siinä koirien siellä oleskella, kun vettä ja ruokaa vein toistamiseen pitkin päivää. Eipähän ole sotkemassa koko ajan, siistiä kotiamme.

Pian haettuani koirat ulkohäkistä sisälle. Vessa ja iltapesut tehtyäni kömmin pehmeään ja tyhjältä tuntuvaan sänkyymme. Nukahdan tyytyväisenä, sillä pitkä neljä päivää kestävä odotus palkitaan huomenna, kun rakkaani tulee taas työreissultaan kotiin.

Koskettava tarina Susannasta.
Hän yrittää kasata itsensä ikävän
menneisyytensä jälkeen.
Tapahtumat alkavat nykypäivästä, josta
palataan ajassa taaksepäin,
nuoren naisen alkuaikoihin, joka yrittää löytää paikkaansa
tässä yhteiskunnassa.
Tarina kertoo koulukiusaamisesta, ensirakkaudesta,
pettymyksestä ja selviytymisestä. Elämästä.

Johanna Mäkynen

Kirja on hänen esikoisromaaninsa.
Hän on kotiäiti pienestä Pohjois-
Pohjanmaanlaisesta maalaiskylästä.
Häneltä on aikaisemmin ilmestynyt neljä
runokokoelmaa:
Menuetti, Afrodite, Keiju kujeilee ja
Unohdettujen Unelmien kirja.

